

[Finansministeren.]

de om disse ting. Han er jo ikke modstander af en afvikling af disse ting, men han sagde netop, at man skal jo passe på, at man ikke slår patienten ihjel ved denne medicin, og han syntes, 5 pct. var for meget, og han henstillede til mig at afvikle med 3 pct. om året. Jeg er gået videre og siger: lad os afvikle med 2 pct. om året. Men end ikke det har kunnet få oppositionen — jeg tænker her specielt på venstre og de konservative — til i udvalget at gå ind i en rimelig drøftelse og forhandling om disse ting. Derfor vil jeg sige, når man taler om, hvem der er erhvervsfjendtlig, og hvem der ikke er det, at jeg synes i hvert fald, at det stykke „arbejde“ — i gåseøjne — som oppositionen har gjort i denne sag, er meget ringe, set netop fra erhvervslivets side. Jeg fortryder altså ikke, at jeg fremsatte forslag til en lempeligere afvikling, og dem står vi også fast på, for så vidt angår selve varelagrene.

Ja, jeg har gerne ved denne lejlighed villet sige noget mere, end man måske ellers ville gøre i en sådan debat, fordi der har været meget tale om disse ting. Man har søgt at skrue det op i højder, hvor det ikke hører hjemme; derfor har jeg ment, det var rigtigt at give en saglig redegørelse for selve lagernedskrivningsreglerne foruden at give en vurdering af, hvordan regeringen ser på disse ting.

Jeg vil godt, når man nu har hævet det op i det plan, nævne nogle eksempler. Jeg skal naturligvis ikke nævne, hvad det er for selskaber, men jeg kan nævne af det materiale, jeg har, at en direktør i et selskab i 1964-65 havde en skattepligtig indkomst på ÷ 340.000 kr., i 1965-66 en indkomst på ÷ 79.000 kr. og i 1966-67 en indkomst på ÷ 13.000 kr. I disse år så hans formuebevægelse sådan ud: i det første år 10,7 mill. kr., det næste år 10,6 mill. kr. og det tredje år 18,1 mill. kr. Jeg kan nævne et andet eksempel også med negative tal, bevægende sig fra ÷ 100.000 kr. ned til ÷ 29.000 kr. og samtidig en formuebevægelse fra 16 mill. kr. — det er altså folk med negative indkomstselsvangivelser år efter år — over 29 mill. kr. til 40 mill. kr.

Sådanne eksempler taler jo for sig selv og viser, at der virkelig er grund til at gøre noget ved det. Vi har kun villet røre ved det, vi synes man virkelig kunne røre ved uden

at skade dansk erhvervsliv, for at rette en lille smule op på de skævheder, der er. Dette har oppositionen ikke villet være med til; det må de selv om. De har hverken gjort erhvervslivet eller lønmodtagerne nogen tjeneste. Jeg er glad for at kunne sige, at vi mener, at vi med disse lovforslag både har forsøgt at rette op på forholdet over for lønmodtagerne og at gøre det på en sådan måde, at det ikke kommer til at virke til skade for erhvervslivet.

Alfred Bøgh: Den højtærede finansminister lidt lange redegørelse vil vel nok blive opfattet på forskellig måde her i det høje ting og også ude omkring. Jeg må indrømme, at jeg opfatter den som et forsøg på at dulme en dårlig samvittighed.

Nu sagde finansministeren, at den — så vidt jeg husker, brugte han selv udtrykket — forringelse, der hermed skete af afskrivningsreglerne, ikke var noget, der betød noget videre; her nævnte han to ting, førsteårsafskrivningerne, der ikke kunne have så stor betydning, og lagerafskrivningerne, hvor man nøjedes med at afvikle med 2 pct. om året, og finansministeren sagde, at når man skulle røre ved det, kunne det ikke være mindre. Hvem har sagt, ærede finansminister, at man skulle røre ved det? Det er i hvert fald ikke erhvervslivet, der har sagt det, og det er heller ikke oppositionen. Det må jo være finansministeren selv, der har følt sig foranlediget til at røre ved det.

Finansministeren kom også med en udtalelse, der forbavsede mig meget, idet han sagde, at når man ikke har sådanne indtægter, at man kan bruge afskrivningsreglerne, kan man da ikke være interesseret i, at andre har disse muligheder, og dér nævnte finansministeren særlig landbruget. Jeg ved ikke, at man fra landbrugets side, fordi man ikke har haft sådanne indtægtsforhold, at man kunne drage fuld nytte af de afskrivningsregler, der har været, nogen sinde har givet udtryk for, at så skulle andre heller ikke have disse muligheder. Derfor synes jeg, det var en lidt mærkelig udtalelse.

Så rejste finansministeren direkte spørgsmålet: hvilken interesse har samfundet i afskrivninger? Ja, jeg mener da, at samfundet har den fælles interesse — og det har tiden vist, at man har ret i — at masser